Můj portrét

Každý jsme jiný, něčím výjimečný, a přesto jsme si v něčem podobni.

Motivem k napsání této básnické sbírky byla báseň Můj portrét od A. S. Puškina, kterou jsme četli v čítance. Zalíbila se nám natolik, že jsme se rozhodli pomocí veršů sestavit i naše portéty.

žáci 8. B

Eva Staroštíková

Kdo můj portrét chtěl by znát,
musí chvíli naslouchat.
Lehký úkol to však není,
pohled na mě se ti změní.

Já jsem žačka osmé bé,
učím se jen pro sebe.
Ať se snažím sebevíc,
nemám v hlavě skoro nic.

Vysoká jsem postavou,
chůzí lehce houpavou.
Oči svůdně zelené,
vlasy hnědé, zvlněné.

Flegmatická po tátovi,
starostlivá po mámě.
Kdo si myslí pravý opak,
tak to asi nezná mě.

Sport mi není jen tak cizí,
první místo je mou vizí.
Hraji s míčem, tancuji,
v zimě ráda lyžuji.

Takhle vidím sama sebe,
bez přetvářky, bez lhaní.
Možná je to dar i z nebe,
že mám svět jak na dlani.

Eva Staroštíková

Patrik Málik

Vidím, že chceš portrét můj,
počkej, za chvíli bude tvůj.
Pár slov tady napíšu,
v nich se taky popíšu.

Já jsem žákem 8.B,
přírodopis mi moc nejde.
Že bych propad, to snad ne,
jiné učení mi vcelku jde.

Jsem vysoké postavy
a pocházím z Opavy.
Vlasy mé jsou blonďaté
hodně vlnité, kudrnaté.

Já jsem klidné povahy,
stále dobré nálady.
Závodně hraju hokejbal,
spoustu gólů už jsem dal.
Když se doma nudím,
rodiče pořádně prudím.

A tady máš portrét můj,
požádal si o něj, tak je tvůj.

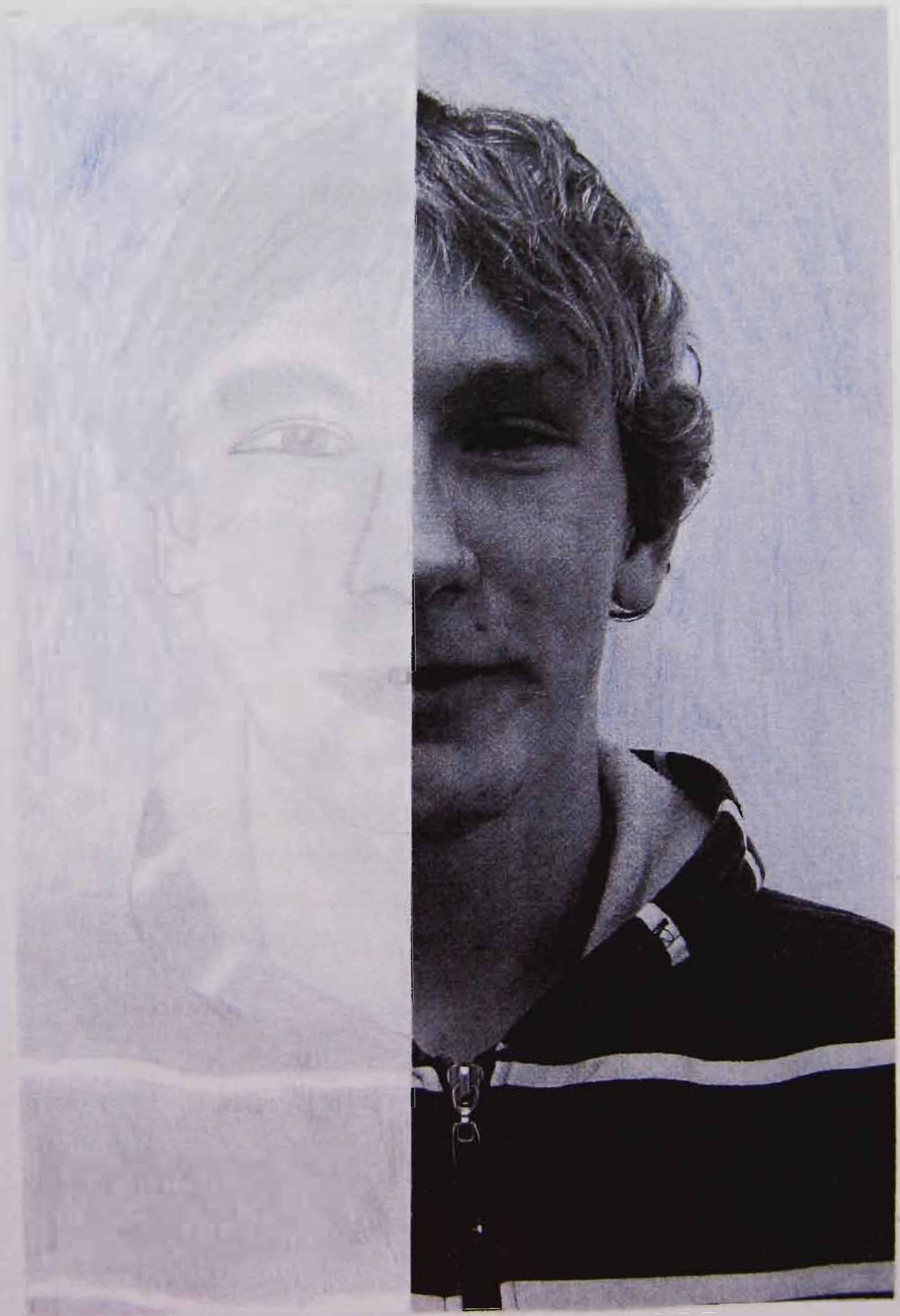

Patrik Málik

Matouš Vajda

Chtěl jsi o mně básničku,
tak poslouchej chviličku.
Na srdci pár veršů mám,
tak buď tiše. Vykládám!

Jsem docela klidné povahy,
pocházím z města Opavy.
V pokoji mám kytičky,
v akváriu barevné rybičky.

Na harmoniku hraji rád,
s atletikou jsem kamarád.
Do pouzdra si věci ukládám,
u kafíčka si rád povykládám.

Čeština mi moc dobře nejde,
ale bez ní se člověk neobejde.
A tak se učím, co nejvíc můžu,
rodičům vždy s prací pomůžu.

Rodinu mám velikou,
mamka, taťka, dva bráchové, Ben.
To je náš celý rodinný kmen!

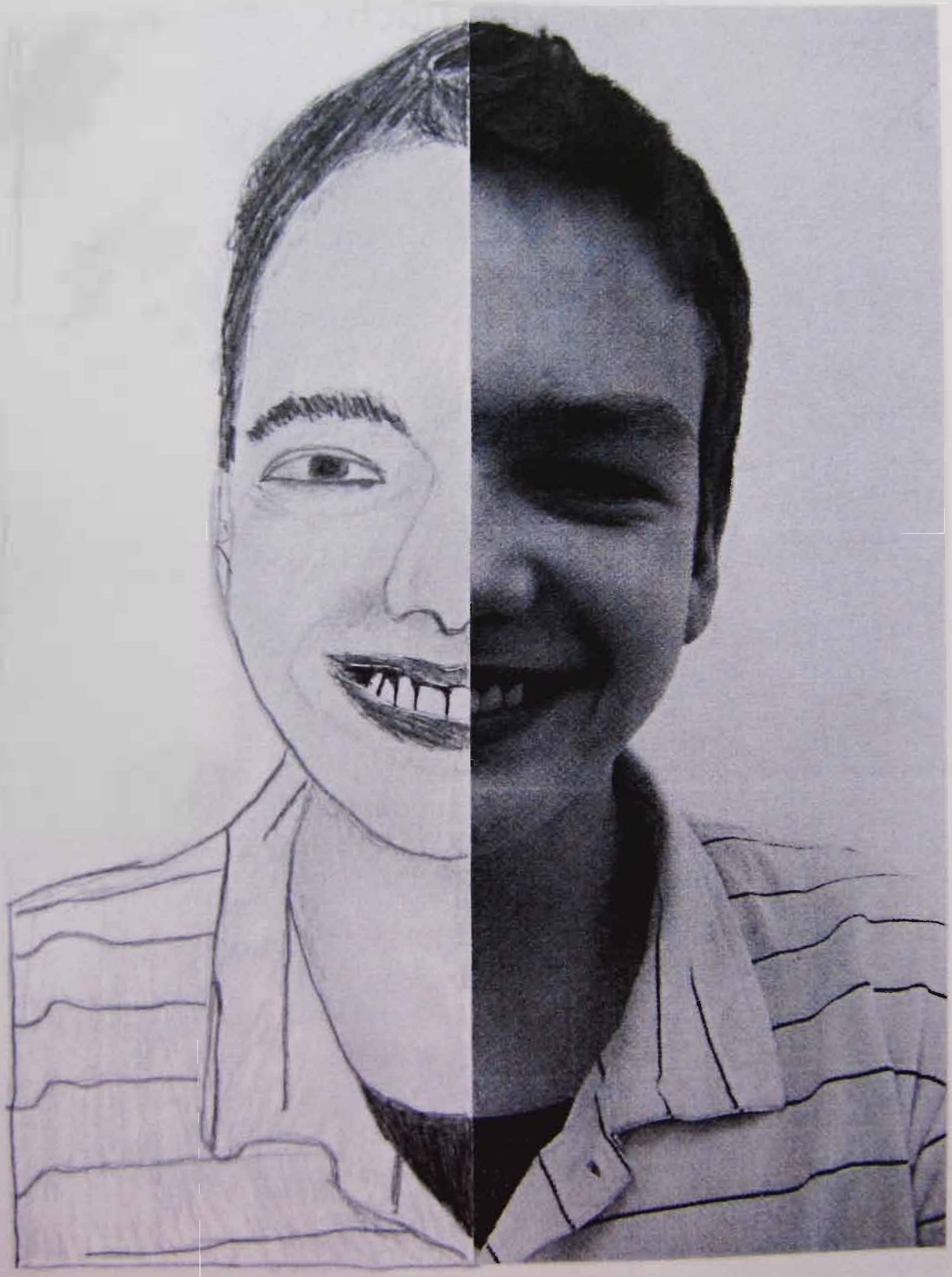

Matouš Vajda

Vendula Hluchá

Žádáš mě o portrét můj,
tak vyčkej, chvíli tady stůj.
Šest slok to stojí času,
nechci ze slohu dostat basu.

Do osmé třídy docházím,
z města Opavy pocházím.
Počítač mi není cizí,
ale sportovkyně jsem ryzí.

Vlasy mám tmavě hnědé,
moje tváře jsou však bledé.
Oči mám jak čokoláda ,
má postava je štíhlá, mladá.

Jsem prý holka jak má být,
umím se však ohradit.
V nesnázi vždy pomůžu ráda,
v nouzi nenechám kamaráda.

Sportovat já se nebojím,
v běhu každého dohoním.
Na závody jezdím ráda,
sport je přece paráda!

Teď mě už lépe znáš
a představu o mne máš.
Už nepovím ti víc,
protože už nevím nic.

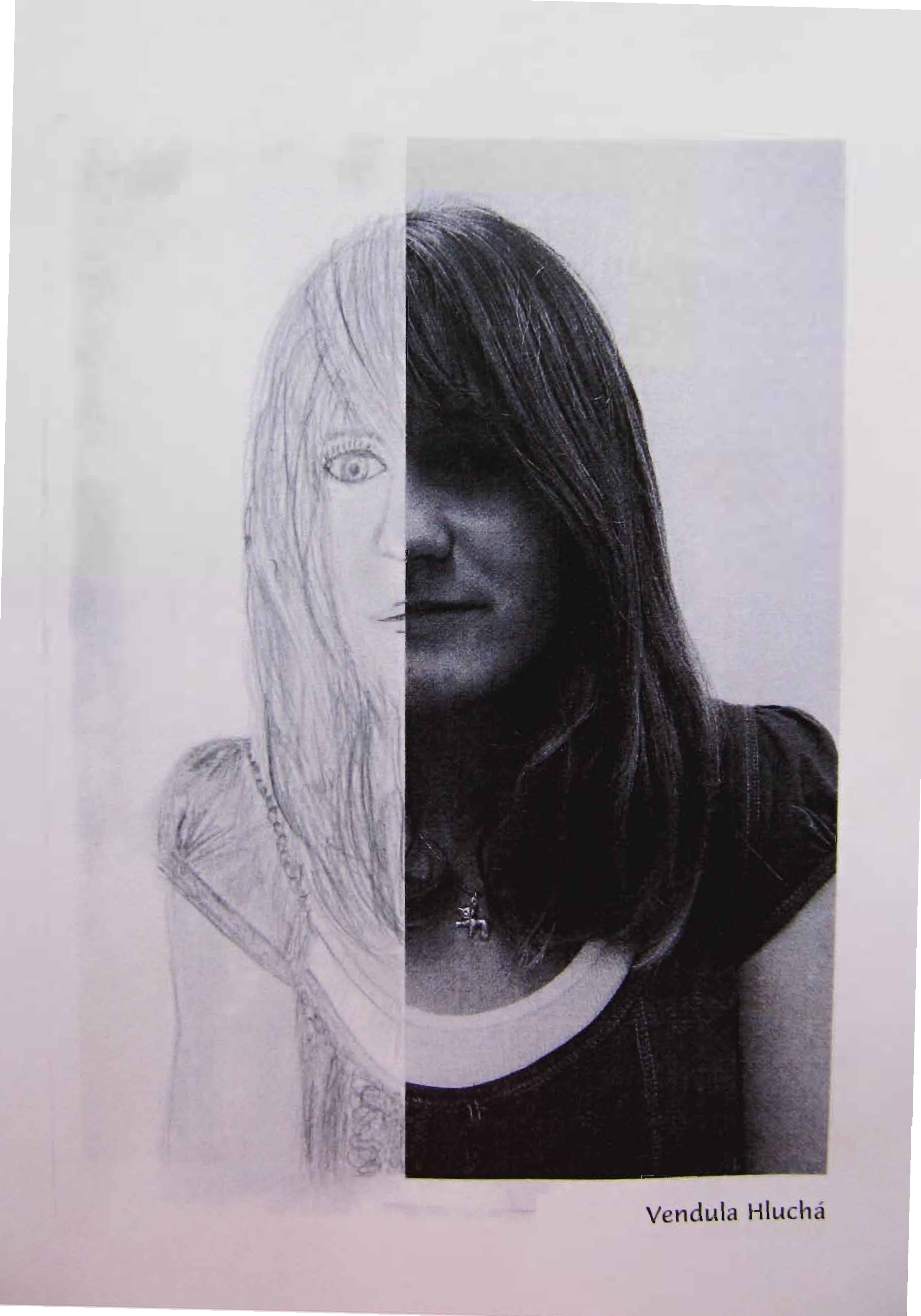

Vendula Hluchá

Jan Czerný

Chceš můj portrét,
chceš ho moc?
Tak mi s tím budeš
muset trochu pomoct.

Do školy chodím osmým rokem,
do devítky dojdu pomalým krokem.
Já jsem ten typ žáka,
co tu školu fláká.

Blázne, mi říkají ve škole,
zato borče, když jezdím na kole.
Šaty nosím ve stylu skejt,
můj styl však nechej bejt.
Dělám adrenalinové sporty,
ty mě řadí do vyšší sorty.

Jezdím na kole BMX,
z písní doma dělám mix.
Po skalách lozím jako spiderman,
kámoši mi říkají crazeyman.

Jan Czerný

Šimon Janošec

Chceš můj portrét?
Máš ho mít,
zkusím ti ho vyrobit.

Nejsem žádný svalovec,
přesto dobrý horolezec.
Postavu mám tak akorát,
se sportem jsem kamarád.

Vlasy mám jak veverák,
po stromech skáču taky tak.
Oči mám modré jako nebe,
vidíš, koukám se na tebe.

Oblečení mám velikosti M,
ve skejtech šlapu naši zem.
Džíny vždy volné mám,
na hlavu si kšiltovku dám.

Spoustu zálib mám,
ale k počítači rád usedám.
Pozor, vypadne ti dech,
když uvidíš mě na inlinech.

Zlé lidi nemám vůbec rád,
s každým dokážu být kamarád.
Nemám rád ty, co hodně lžou,
už vůbec ne ty, co machrujou.

Teď už končím - prostě dost,
doufám, že máš z toho radost.
Jestli se ti něco nezdá,
sorry, nejsem žádná hvězda.

Šimon Janošec

Aneta Kubánková

O portrét požádal jsi mě,
já věnuji ti kousek sebe.
Budeš muset pár dnů počkat,
vím, že se nemůžeš dočkat.

Jsem žačka třídy 8. B,
mluvím nyní za sebe.
Že jsem šprtka, každý ví,
hned jak se mnou promluví.

Oči modré jako nebe,
vidíš v nich i sám sebe.
Vlasy spíš špinavý blond,
stejně akční jako James Bond.

Mám normální postavu,
problémy házím za hlavu.
Chodím sportovně oblékaná,
a také jemně namalovaná.

Dělám si se života legraci,
pořád mám chuť na práci.
S přáteli chodím ráda ven
a pořád se usmívám jen.

Tělocvik mi moc nejde,
ale vědomostí sbírám,
co se do mě vejde.
Číst mě moc nebaví,
angličtina to napraví.

Teď sis četl portrét můj,
teď mi prosím, přečti svůj.

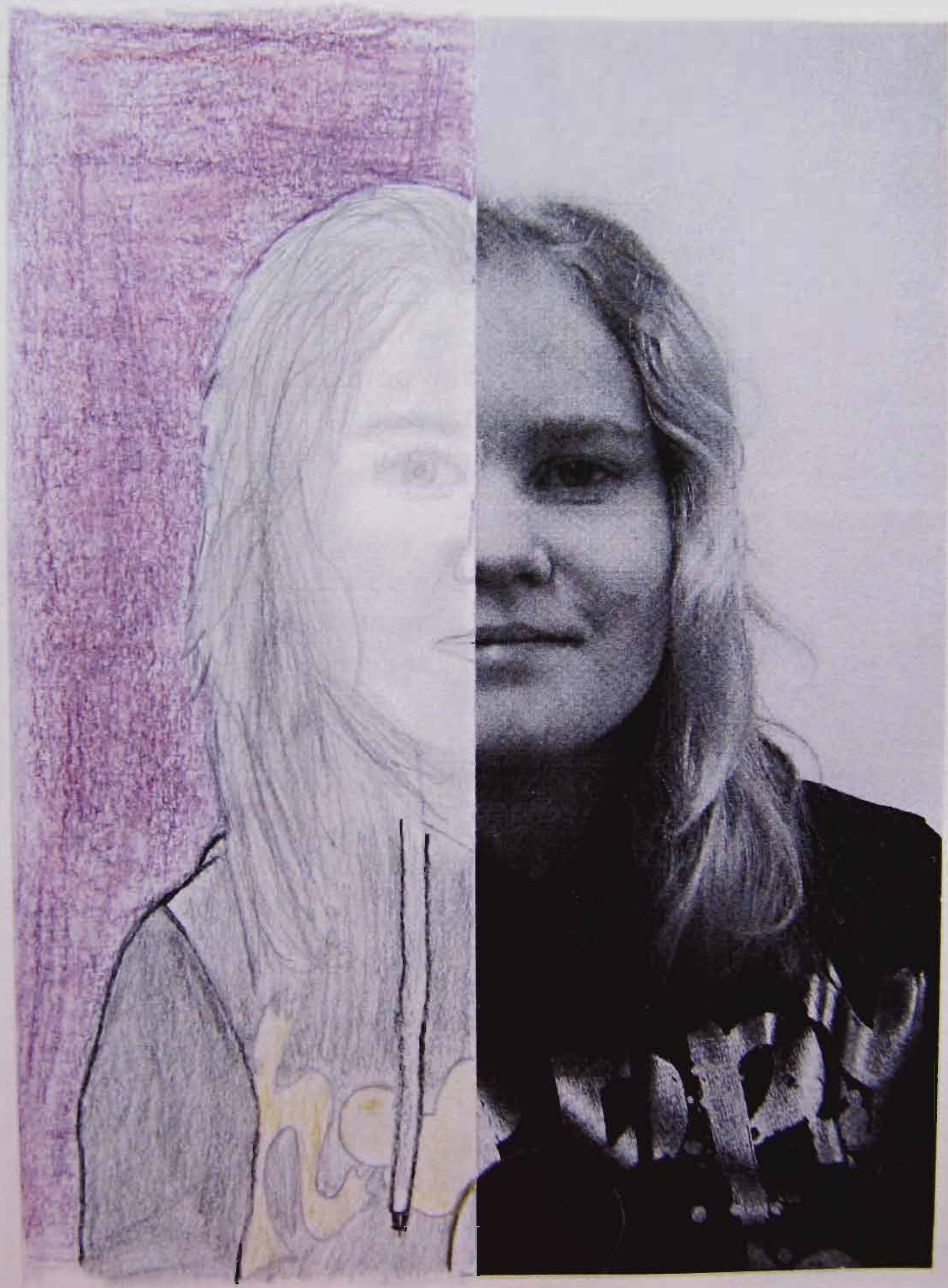

Aneta Kubánková

Petr Gintar

Vidím, že chceš portrét můj,
tak počkej a chvíli tady stůj.
Mezitím portrét svůj napíšu,
a v něm se ti podrobně popíšu.

Jsem školou povinný už osmým rokem,
do školy chodím pomalým krokem.
Chytrý jsem také dost,
z vysvědčení mívají rodiče radost.

Oči i uši dvakrát mám,
to vidím, když se do zrcadla podívám.
Světlejší pleť a tmavé vlasy
a na očích rostou černé řasy.

Hodně kámošů mám,
na brusle s nimi chodívám.
Přátelský docela jsem,
i když nemám vždy dobrý den.

Dobrý hráč vybíjené jsem,
která se v šestce hraje jen.
Někdy ping-pong zahraju,
ale často v něm prohraju.

Tak to je vše,
víš toho víc než lze.
Už nevím nic,
co bych ti mohl říci víc.

Petr Gintar

Jakub Smija

Chtěl jsi můj portrét,
máš ho mít.

Jsem žák třídy 8.B,
poslouchám rap a né, že né.

Jsem střední postavy,
škola mě moc nebaví.
Hraji florbal,
víc než fotbal.

Jsem dobrý kamarád,
se všemi se bavím rád.
Po večeři nejdu spát,
na televizi se jdu koukat.

Na počítači hraji rád,
s facebookem jsem kamarád.

To je vše, co o sobě vím,
už ti nic nepovím.

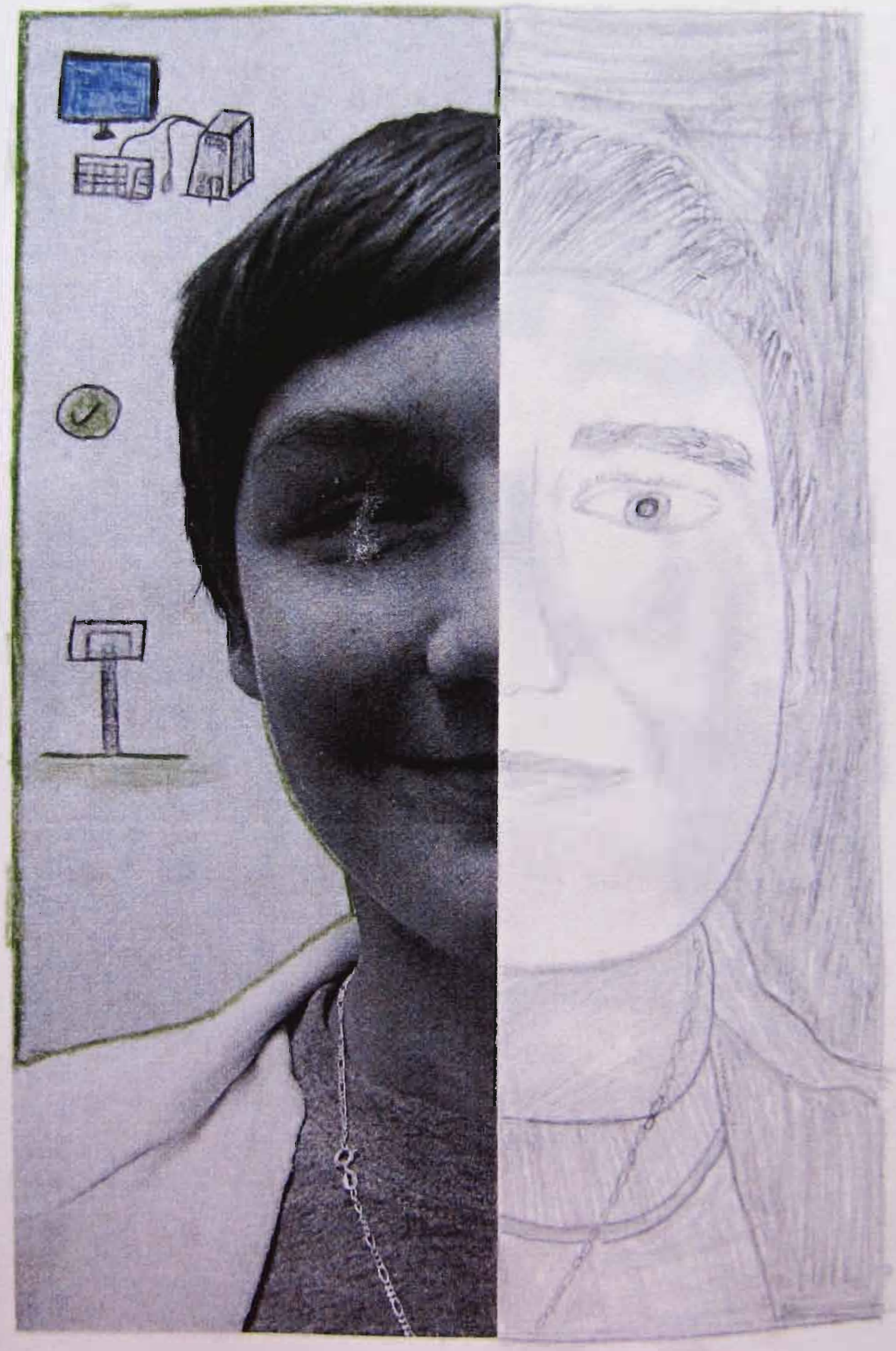

Jakub Smija

Tereza Solná

Chceš můj portrét,
máš ho mít.
Však jen poslouchej,
co ti chci říct.

Vlasy tmavě hnědé mám,
tmavýma očima se na svět dívám.
Sto padesát centimetrů měřím,
že vyrostu, v to pevně věřím.

Jsem školačka jako každá jiná,
raději mám víkendy s našima.
Nebaví mě učení,
těším se na zvonění.

Hraji tenis, vyhrávám,
na turnajích medaile dostávám.
Čtení mě moc nebaví,
výjimkou je sága Stmívání.

Kamarádská, spolehlivá,
tohle jsou mé zbraně,
také bývám trpělivá,
s pomocí se obrať na mě.

Co bych ti měla ještě říct?
Já myslím, že už nic.

Tereza Solná

Tomáš Hadamčík

Chceš-li můj portrét mít,
musíš si ho nakreslit.
Lehké to však nebude,
papír totiž nezbude.

Do školy chodím rád,
učení však nemám rád.
Jsem žákem třídy 8.B,
je tam velká legrace.

Jsem menší postavy,
ale nejsem mrňavý.
Moje vlasy hnědé jsou,
oči mají barvu zelenou.

Florbal rád si zahraju,
vodní pólo také hraju.
Volejbal mě baví velice,
ale tenis ze všech nejvíce.

Jsem sportovec tělem i duší,
pálkou do míčku buším.
Takový jsem prosím já,
snad se báseň líbila.

Tomáš Hadamčík

Daniel Vatrt

Chtěl jsi portrét, tady ho máš,
jestli se ti nelíbí, tak ho smaž.
Jsem klukem z Opavy,
nedostávám pochvaly.

Chodím do osmé třídy,
kamarádi jsou bez chyby.
Učení mě vůbec nebaví,
sport mám mnohem raději.

Pleti jsem trochu snědé,
vlasy mám tmavě hnědé.
Moje hlava, zdá se obří,
s mozkem je to horší.

Když jsem doma sám,
naplno si Hip-Hop dám.
Okno v domě jenom řinčí,
sousedé pak na mě křičí.

Taky hraji hokejbal,
abych kosti rozhejbal.
Jinak jezdím na kole,
s kamarády po škole.

To jsem celý já,
a celá moje povaha.
Neřeknu ti víc,
protože už nevím nic.

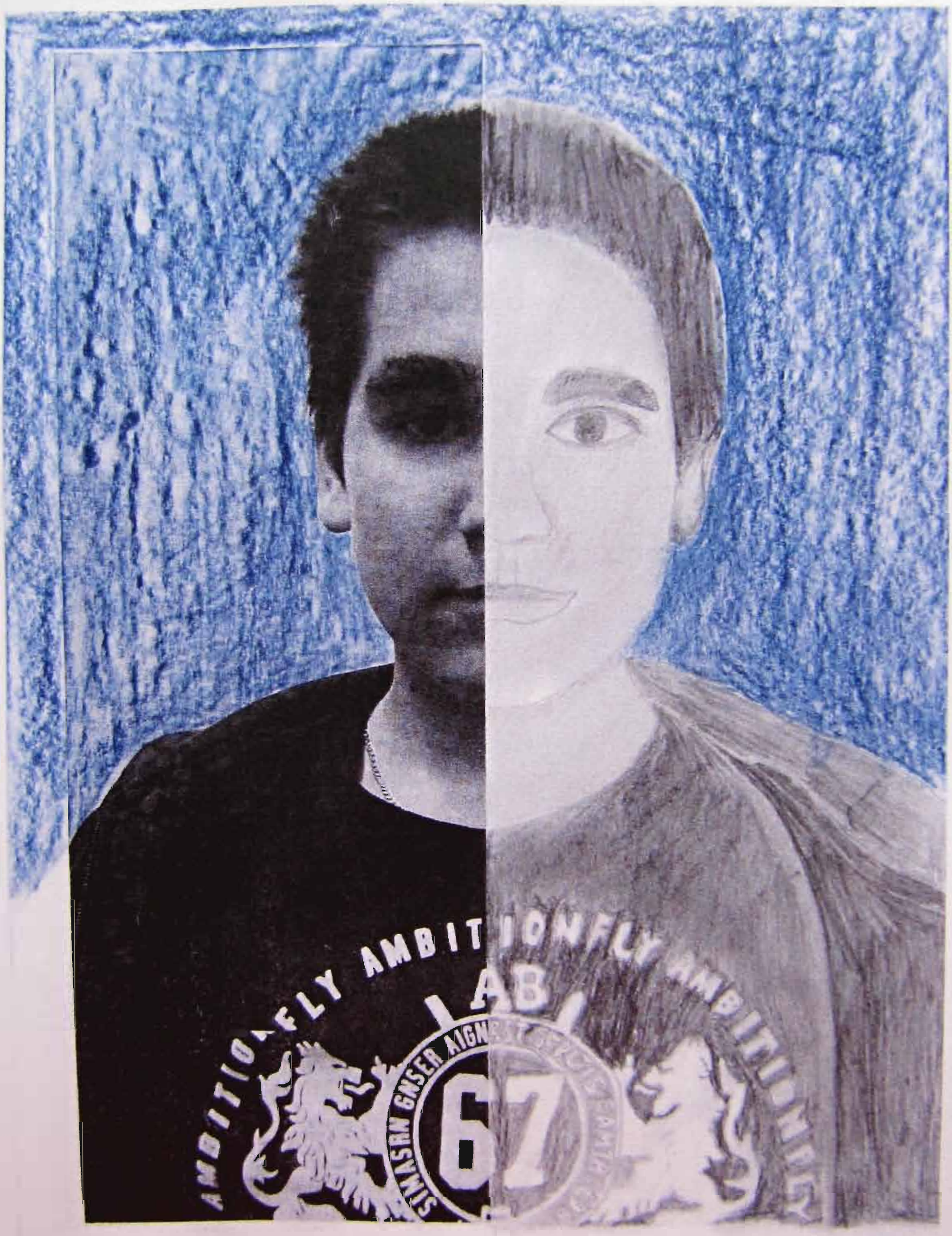

Daniel Vatrt

Lucie Dlabolová

Copak se chceš dovědět,
co mám o sobě povědět?
Když tužka píše po papíře,
mozek myslí, co napsat níže.

Tak začnu třeba tím,
že do osmé třídy chodím.
Hluboké studánky jsou mé oči,
ty sledují, jak se ten svět točí.

Vlasy hnědé jako čokoláda,
kterou mám velmi ráda.
Postavu mám tak akorát,
nohy tenké jako drát.

Jsem optimistka tělem i duší,
vždyť usměv mi prý sluší.
Tato báseň mi dlouho trvala,
doufám, že jsem se popsala.

Teď už nevím, co psát dál,
snad sis o mně něco zapamatoval.

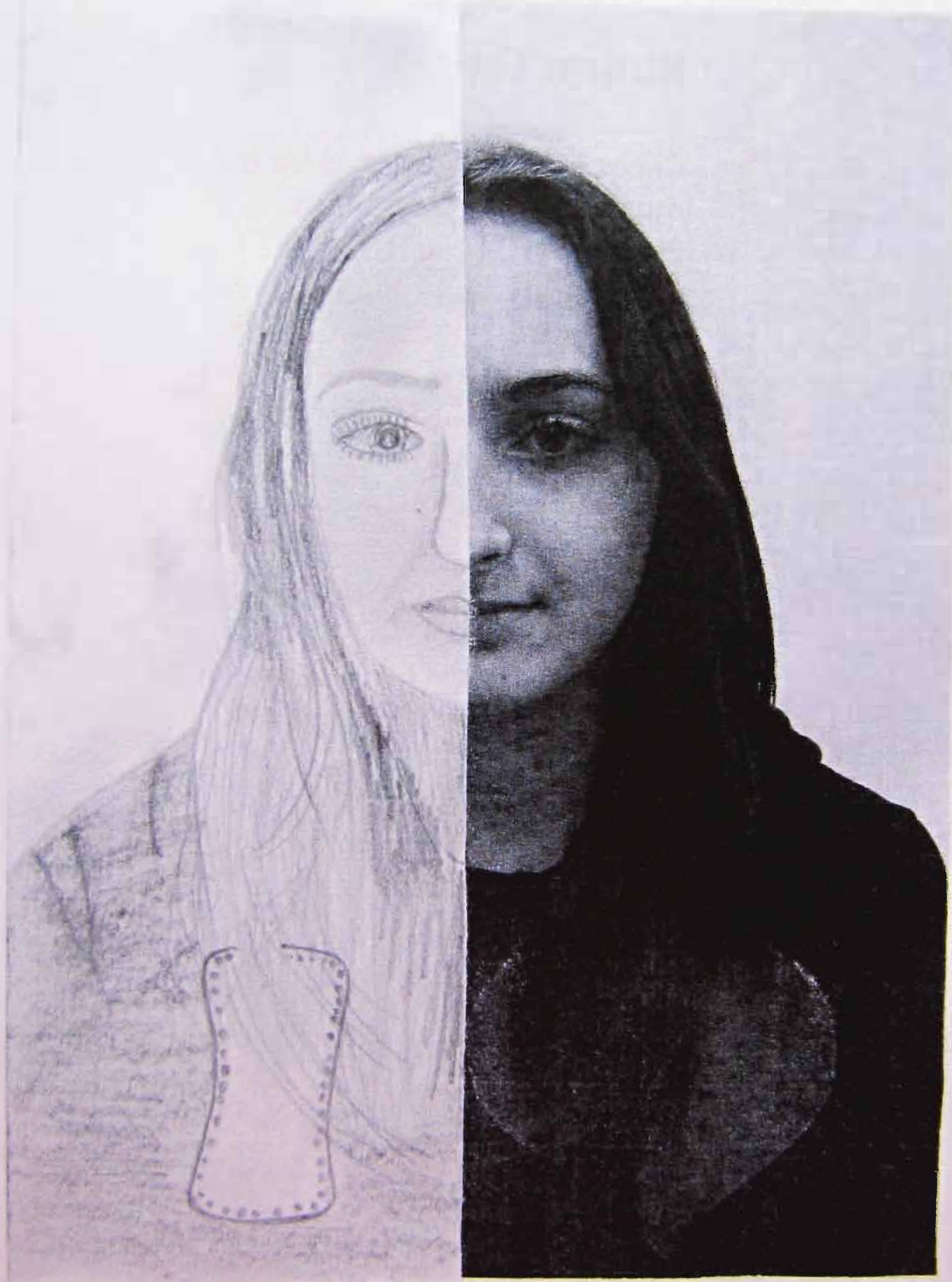

Lucie Dlabolová

Radim Gibes

Chceš můj portrét, máš ho mít,
musíš však o něj poprosit.
Prosit umíš, to už vím,
provádět tě budu hlasem svým.

Do třídy osmé chodím,
občas se tu také nudím.
Málo zlých holek tady máme,
protože se všichni známe.

Velká hlava, malé oči,
kolem mě se štěstí točí.
Silnější chlapec trochu jsem,
na vše se dívám s nadhledem.

Chovám se tak akorát,
prostě jsem normální žák.
Kamarádský docela jsem,
rád vždy pomůžu všem.

Šachy baví mě moc,
z vítězství mám radost.
Turnaj si rád zahraji,
ale nerad prohraji.

Všechno dobré o mně víš,
snad se mi také odhalíš.
S pozdravem ti mávám,
energii do toho dávám.

Radim Gibes

Martin Gaži

Vidím, že chceš portrét můj,
stojíš tady, tak tu stůj.
Za chvíli ti portrét dám
za to, žes tu věrně stál.

Jsem žák třídy 8.B,
učení mi moc nejde,
Přírodopis mi potíže dělá,
zato výtvarka je skvělá.

Mám hnědé oči i vlasy,
měřím 180 centimetrů asi.
Já jsem kluk, jak má být,
umím všechny pobavit.

Baví mě fotbal,
neodmítnu ani florbal.
V nudě se mi nabízí,
počítač s velkou televizí.

Jestli chceš vědět víc,
musím tě zklamat,
už nevím nic.

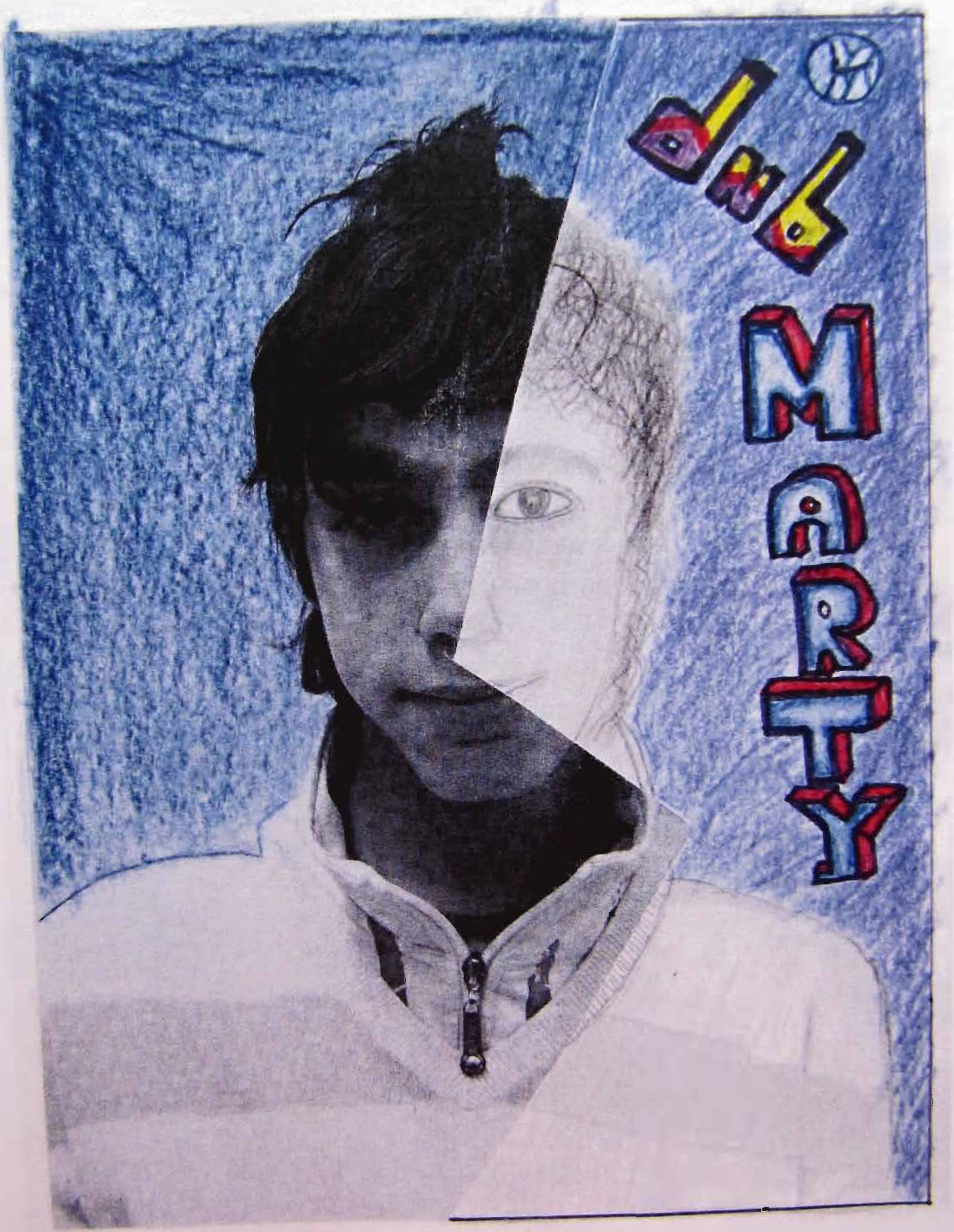

Martin Gaži

Monika Vavrečková

Chceš-li můj portrét znát,
chvíli tady stůj,
básnicky napsaný ti můžu dát,
bezchybný portrét svůj.

Osmou třídou procházím,
za rok už konečně vycházím.
Avšak učení je mučení,
lepší je však válení.

Vlasy barvy hnědé mám,
oči hnědozelené zas,
postavu mám tak akorát,
nemám přímo vosí pas.

Počítač a televize,
to je moje dobrá vize.
Sport pro mě není tabu,
volejbal a florball hraju.

Knížky, ty já miluju,
když je nemám, maluju.
Taky jezdím na snowboardu
a poslouchám dobrou hudbu.

Nálady mé jsou rozdílné,
někdy jsou i radostné.
Když rozzlobím se, zčervenám,
monokl ti udělám.

Tak už o mně všechno víš,
nemám ti už víc co říct.

Monika Vavrečková

Patrik Křesťan

Vylíčím ti portrét svůj,
ale prosím chvíli stůj.
Nebude to hned,
počkej, zapnu internet.

Jsem slušný žák 8.B,
nechodím do karate,
Nejsem žádný superman,
i když černé vlasy mám.

Mám hravou povahu,
na matiku nemám hlavu.
Jsem tak trochu nerozhodný,
smělý a také hodný.

Já jsem machr přes PC,
neumím moc anglicky,
Často chodím si hrát ven
s kamarádem Radimem .

A to je vše, už nic víc,
i kdybys prosil čím dál víc.

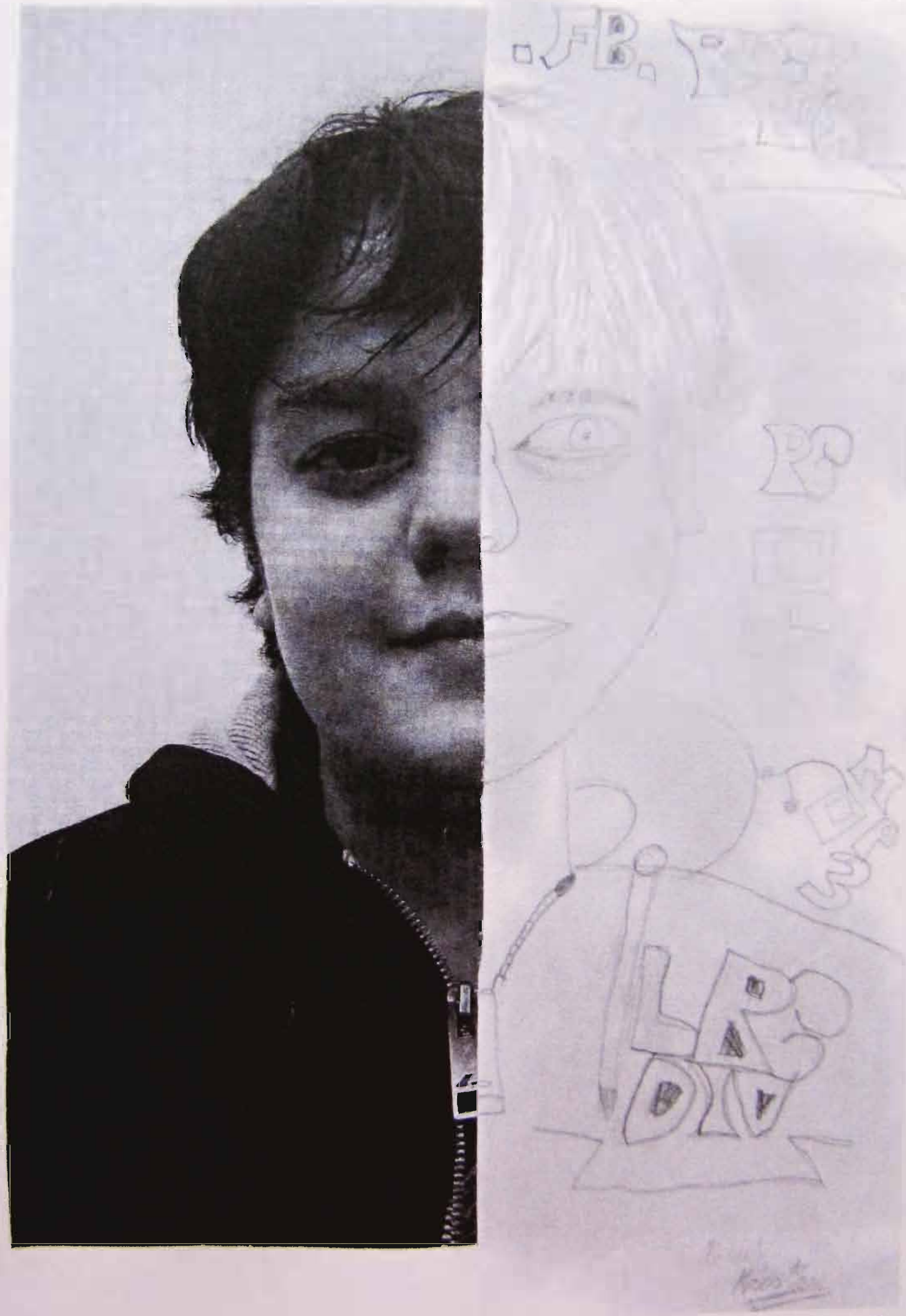

Patrik Křesťan

Vojtěch Otipka

Chceš-li portrét můj,
tak si o něj zabojuj.
Nechceš-li o něj bojovat,
můžu ti ho darovat.

Já jsem žák osmé třídy,
rozeznám i barevné křídy.
Nejsem zrovna nejchytřejší,
ale sport je mi nejmilejší.

Školu sice nemám rád,
ale chci být s ní kamarád.
Ráno někdy nevstávám,
proto často zaspávám.

Teď končí portrét můj,
bojoval si, tak je tvůj.
To je vše, co jsem chtěl říct,
proto už nebude nic.

Vojtěch Otipka

Petra Konečná

Chceš-li můj portrét mít,
musíš si ho zasloužit.
Abys věděl, že jsem hodná,
napíšu ti báseň, zrovna.
Jsem puberťačka 8.B,
šprt se ze mě nestane.
Matika a fyzika,
moc mi toho neříká,
angličtina, čeština,
to je věda povinná.

Nohy dlouhé, vlasy hnědé,
oči modré jako nebe.
Nos mám malý, zuby bílé,
většinou se tvářím mile.

Atletika trochu tanec,
ale sportu plný ranec.

Svůj portrét ti zasílám,
obrázek si utvoř sám.
I když jsi mě nepoznal,
skládat básně budu dál.

Petra Konečná

Robert Röhlich

Chceš-li znát portrét můj,
obrázek mi namaluj.
Ihned bude tvůj,
proto tady stůj.

Jsem kluk jako každý jiný,
neštítím se práce, ale špíny.
Do osmé třídy docházím,
z Opavy - Kylešovic pocházím.

Oči mám hnědé jako kaštany,
z ovoce jím nejraději banány.
Vlasy hnědé také mám,
jablko si s chutí dám.

Dvě elfí uši na hlavě,
ty jsem zdědil po mámě.
Chytrý nejsem sice moc,
přestože se učím celou noc.

Ve volném čase rád plavu,
úspěchů mám již nad hlavu.
V létě chodím fotbal hrát,
se všemi jsem kamarád.

Řekl sis o portrét můj,
tak tady ho máš.
Jestli se ti nelíbí,
tak ho klidně smaž.

Robert Röhlich

Vojtěch Řehulka

Chceš-li portrét můj,
tak si za tím pevně stůj.

Modré oči, hnědé vlasy,
nikdy vysoký nebudu asi.

Jsem hodný, milý kluk,
o tom, že zlobím ani muk.

Škola není mým šálkem kávy,
ale to se dozajista časem spraví.

Hraji florbal a mám rád sport,
mým přítelem je i skejtbord.

Rybařím často a velmi rád,
s každou rybou jsem kamarád.

Mám spoustu dobrých kamarádů,
chodívám k nim vždy pro radu.

To je asi vše o osobě mé,
vše ostatní tajemstvím zůstane.

Vojtěch Řehulka

Sabina Foltysová

Jestli mě chceš trochu znát,
musíš teď chvíli tiše stát.
Budu jen krátce povídat,
doufám, že se nebudeš smát.

Osmou třídou brzy projdu,
doufám, že do deváté dojdu.
Ve třídě jsem nejmenší,
v kajaku však nejlepší.

O výšce již jsem se zmínila,
v mém těle se skrývá síla.
Vlasy i oči tmavě hnědé,
mé oblečení není šedé.

Povaha má je proměnlivá,
někdy umím být i urážlivá.
Většinou je se mnou zábava,
často bývám usměvavá.

Po škole jezdím na vodě,
medaile získávám v pohodě.
U počítače sedím často,
učit se musím přesto.

Smích žádný jsem neslyšela,
to je pro mě zpráva milá.
Teď už můžeš v klidu jít,
nic víc ti už nechci říct.

Sabina Foltysová

Jan Sýkora

Tak můj portrét bys chtěl?
Možná bych ho pro tebe měl.
Nevím, jestli se ti bude líbit,
to ti fakt nemohu slíbit.

Již osm let jsem školní otrok,
ale za tu dobu cítím pokrok.
Ve škole se již cítím lépe,
ta střední už na dveře klepe.

Oči, nos, ústa a uši,
každý den mi to moc sluší.
Jsem prostě normální kluk,
mé jméno budí mezi učiteli hluk.

Ovšem snahu pro změnu mám,
rozhodl jsem se, že se do toho dám.
Nafoukaný už nikdy nebudu,
přátelství a lásku mám v osudu.

Vím, že se mi to jednou povede,
nikdo mě z mého cíle nesvede.
Zase budu ten prima chlapec,
za tím cílem půjdu jako dravec.

Ve škole bývám občas nepozorný,
na učení nejsem totiž vzorný.

Nejsem sportovní typ, to fakt ne,
láska ke skejtu ve mne žhne.
Divadlo, na to snad talent mám,
a to si nemyslím jenom já.

Teď si myslím, že už o mně vše víš,
bylo to dobrý, co myslíš?
Snad sis z těchto ukázek
udělal o mně hezký obrázek.

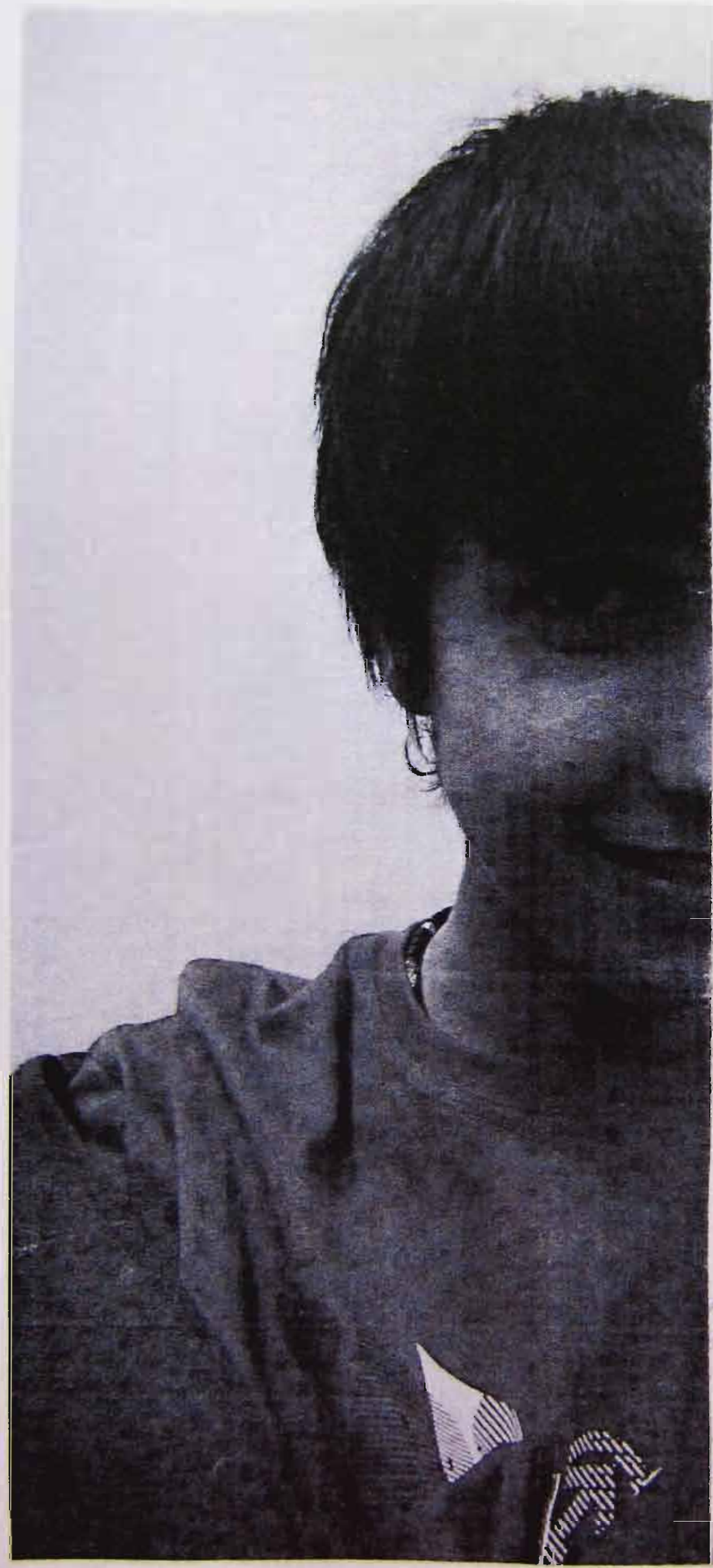

Jan Sýkora

Jan Celta

Honza je křestní jméno mé,
chtěl jsi můj portrét, tady je!

Mám štíhlou postavu, vlasy hnědé,
pomalá chůze u mě vede.

Na učení mě moc není,
zábava to pro mě není.

Že jsem hloupý, to zas ne,
zbrklost, snění jsou problémy mé.

S kamarády rád chodím ven ,
ať mám klidný spánek a delší den.

Počítač patří mezi vášně mé,
protože mi na něm leccos jde.

Mám rád léto, kolo a svobodnou vůli,
proto mám odřenin a modřin fůry.

To je tak akorát vše,
a doufám, že mi básnění jde.

Jan Celta

Můj portrét

Sborník vytvořili žáci 8.B třídy ZŠ Opava-Kylešovice

pod vedením PaedDr. Šárky Bělastové

a ilustrace vznikly pod vedením Mgr. Lýdie Slezákové

rok vydání 2011

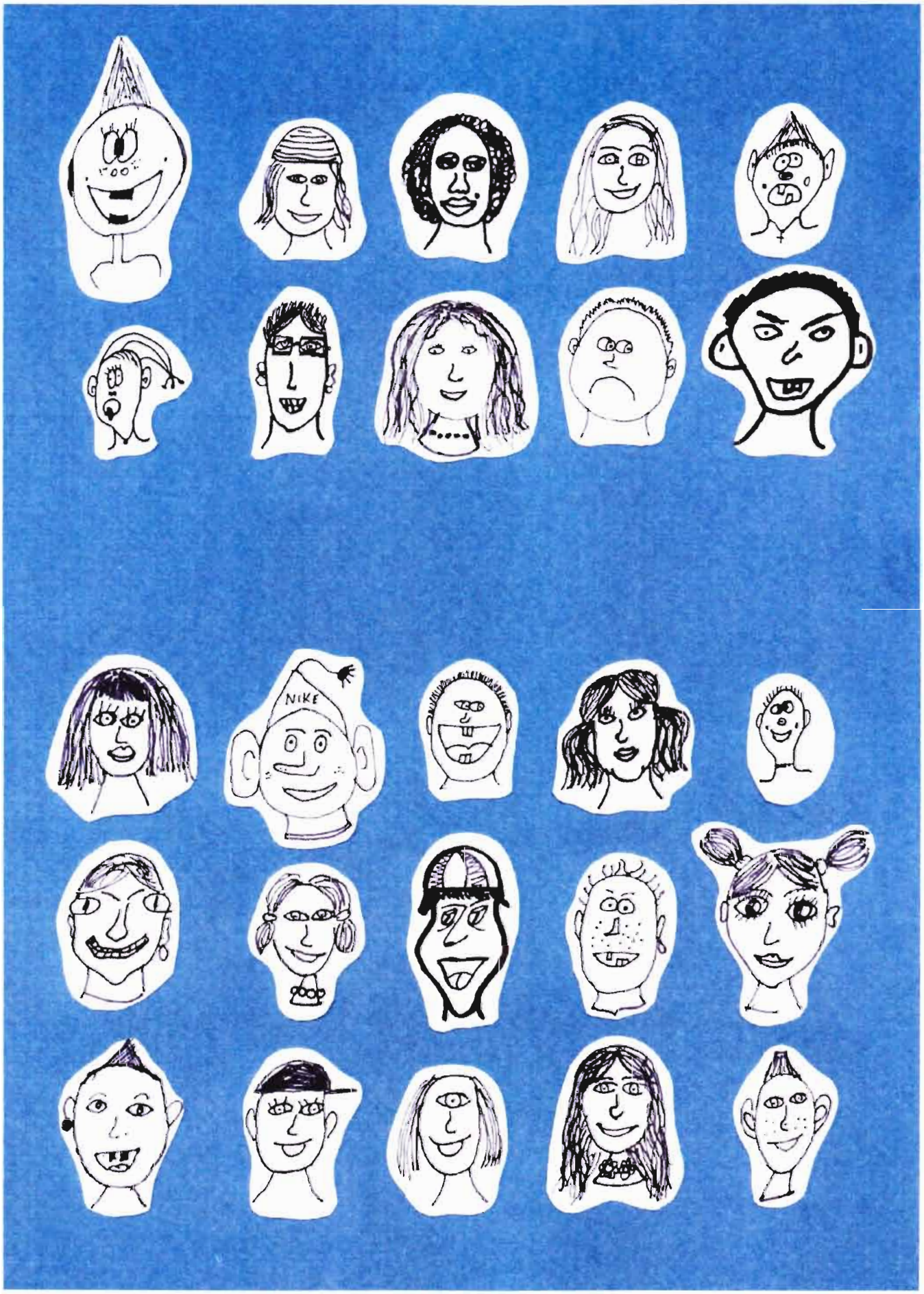
NIKE